

Товава цар-я думаше:
„Хубава Радо Влахино!
Оти ми не си казала,
Че имашъ стара майчица,
Одавна да съмъ испратилъ,

Майчица да ти доведа.“
Па прегна златна кочія,
Качи ся Рада царица
Съ нейно мъшко детенце,
Тя у майка си отишле.

71.

Рада и Циганче.

Хубава Радо, Радо ле!
Де-то слънце-то заходи
Тамъ има, Радо, зеленъ боръ,
И подъ бора си седеха
Радини брате троица,
Червено вино пиеха,
Между себе си думаша:
„Кой ще ми ся юнакъ нае,
Да си префарли зеленъ боръ,
Листе-то да му преброи,
Да земе Рада сестра ни.“
Редомъ ся юнаци фрѣгали,
Не можи да го прехвърлятъ,
Ни листе да му преброятъ.
Одъ долу идеть Циганче,
И въ рѣка носи бѣлъ камикъ,
Тя си прехвърля зеленъ боръ;
Очи метна листъ преброи,
Тя зело Рада хубава.
Рада викнала, що могла:
„Боже ле, мили Боже ле!
Така ли Рада мислила,
Бѣла промяна готвила,
Черно Циганче да земе,
На дарба Рада да ходи,
По село, и по друмове?“
Циганче Рада предумва:
„Я мълчи, Радо, не плачи,

Ако съмъ азе Циганче,
А майка ми не кавурка,
Кавурски ще тя посрешни.
Не щемъ тя пуща, Радо-ле,
Изъ село, Радо, да ходишъ,
До де дарове содерешъ.“
Пристала Рада хубава,
Тя не Циганче завело.
А майка му не изляла;
Та не не била кавурка,
Ами не била Циганка,
Тя не Цигански посрѣщна
И не Цигански продума.
Ка виде Рада хубава,
Че на Циганче говори:
„Циганче черно Катунче!
Я дай ми златна чакія,
Да разрежеме яболка,
И съ тебе да не изедемъ.“
Не сетило ся Циганче,
Но не дало чакія
Не разрежала яболка,
Но съ въ сърце-то удари,
Черни съ кръви заляха;
И тя си трепно думаше:
„Циганче, черно Катунке!
Да не находи майка ми
По Цигански-те гробища.“